

Köprüler Kuran Yengeç

Yavuz DEMİRKIRAN

Köprüler Kuran Yengeç

Yavuz DEMİRKİRAN

Güneş ışığının dalgaların üzerinde dans ettiği kalabalık okyanusta, Clara adında akıllı bir yengeç yaşırdı. Mercan turuncusu bir kabuğu, birbirine benzemeyen iki kısıkcı ve kısa sapların üzerinde parlak kehribar rengi gözleri vardı. Yosun çantası ve deniz yosunundan alet kemeriyle Clara her resifi ve kayayı keşfetmeyi severdi. Minik baloncuklardan büyük akıntılara kadar her şeyi fark eder ve hep şunu sorardı: 'Nasıl daha iyi hale getirebilirim?'

Clara'nın en iyi arkadaşı Pip'ti; yeşil çizgili, kuyruğunda mavi bir kurdele olan altın rengi bir denizatıydı. Pip hevesli ve konuşkandı, heyecanlandığında küçük sırt yüzgeci titrerdi. Birlikte okyanusu dolaşır, komşuları ziyaret eder ve hikâyeler paylaşırlardı. Ama bir gün Clara bir sorun gördü. Resifler arasındaki güçlü akıntı, ahtapot Lila gibi küçük canlıların geçemeyeceği kadar hızlıydı. 'Birbirimizi nasıl ziyaret edeceğiz?' diye merak etti Clara.

Clara bir köprü kurmaya karar verdi. Deniz kabukları, taşlar ve esnek deniz bitkileri topladı. 'Herkes ziyarete gelebilsin diye bir yol yapacağım,' dedi Pip'e. Pip sevinçle bağırdı ve yüzgecini titretti. Clara fikirlerini düz bir kabuğun üzerine kömür parçasıyla çizdi. Dikkatle çalıştı, her parçayı denedi. Ama ilk köprüyü akıntıya koyduğunda köprü sallandı ve sürüklenip gitti. 'Endişelenme,' dedi Pip. 'Yeniden deneyeceğiz!'

Clara daha büyük taşlar kullanmayı denedi ama taşlar çok ağırdı ve kuma battı. Deniz çimenlerini örmeyi denedi ama düğümlendi ve dağıldı. Her başarısızlık onu üzdü ama Pip hep yanındaydı. 'Her hata bize bir şey öğretir,' dedi ve kıvrık kuyruğuyla ona küçük bir sarılma yaptı. Clara başını salladı ve öğrendiklerini yazdı. Akıntının ortada en güçlü olduğunu fark etti, bu yüzden eğilip tutunabilen bir köprüye ihtiyacı vardı.

Bir gün yaşlı deniz kaplumbağası Büyükbaba Finn oradan geçti. Yosunlu kahverengi kabuğunun kenarları aşınmıştı ve yuvarlak gözlükleri burnunun üzerindeydi. 'Çok fırtına gördüm,' dedi yavaş ve sevecen bir sesle. 'Akıntı mevsimlere göre değişir. Suyla birlikte hareket eden, ona karşı koymayan bir köprü kurmalısın.' Clara dikkatle dinledi. Deniz bitkilerinin nasıl sallandığını, taşların nasıl yuvarlandığını inceledi. Yeni türde bir köprü planlamaya başladı.

Clara daha çok deniz kabuğu ve taş topladı ve uzak köyden utangaç ahtapot Lila'dan yardım istedi. Lila'nın lavanta rengi derisi sevinçten pembeye döndü. Bir sepet renkli deniz kabuğu ve uzun, esnek yosun getirdi. 'Bunlar işe yarayabilir,' diye fısıldadı Lila. Clara gülümsedi. 'Teşekkürler Lila! Birlikte bunu başarabiliriz.' Pip, Clara'nın malzemelerini yayıp yeni bir düzende örmeye ve üst üste koymaya başlamasını izledi.

Clara'nın yeni köprüsü kavisli deniz kabukları, düz taşlar ve örülmüş yosunun karışımıydı. Önce küçük bir çakıl taşıyla, sonra daha büyük bir taşla denedi. Dayandı! Pip ilk geçen olmak için gönüllü oldu. Kuyruğunu bir direğe doladı ve köprü'nün üzerinden hızla geçti. 'Ortası biraz sallanıyor!' diye seslendi. Clara düzeltmeler yaptı, destek için daha çok yosun ekledi. Her deneme köprüyü güçlendirdi. Diğer deniz canlıları durup izledi ve tezahürat yaptı.

Ama sonra okyanusun üzerinde kara bulutlar toplandı ve su soğudu. Büyükbaba Finn uyardı: 'Büyük bir fırtına geliyor. Herkes sığınak bulmalı.' Clara köprüsünün bitmediğini biliyordu. Daha hızlı çalıştı ama rüzgâr ve dalgalar sertleşti. Fırtına şiddetli vurdu, akıntıları her yöne savurdu. Sonunda geçtiğinde Clara iki köyün geniş, derin bir yarıkla ayrıldığını gördü. Eski yollar yok olmuştu.

Clara'nın içi burkuldu. Ama köprüsünü hatırladı. Pip ve Lila'nın yardımıyla fırtınadan sağ kalan parçaları topladı. 'Yeniden kurabiliriz,' dedi. 'Ve bu kez fırtınaya dayanıklı yapacağız.' Büyükbaba Finn okyanus bilgisini kullanarak plan yapmasına yardım etti. Birlikte çalıştılar, taşları dikkatle yerleştirdiler ve yosunu sıkıca ördüler. Yeni köprü daha güçlüydü; suyun içinden akmasına izin veren kavisleri vardı.

Sonunda köprü hazırды. Yarığın üzerinden uzanıyor, iki köyü birbirine bağılıyordu. İlk geçen Lila oldu. Turkuaz gözleri köprüye adım attığında parladı. 'Güvenli!' diye seslendi. Diğer küçük canlılar mesajlar ve hediyeler taşıyarak onu izledi. Köyler yeniden birleşti. Clara gurur duydu, ama herkesin ne kadar mutlu olduğunu görünce daha da gururlandı. Köprü sadece bir yol değil, arkadaşların bir arada olma yoluydu.

Clara'nın köprüsünün haberi okyanusun her yerine yayıldı. Uzaklardan canlılar onu görmeye geldi. Akıntıyla nasıl eğilip güçlü kaldığına hayran kaldılar. 'Nasıl yaptın?' diye sordular. Clara hatalarını ve onlardan nasıl öğrendiğini anlattı. 'Her başarısızlık bir dersti,' dedi. 'Ve arkadaşlarım olmadan bunu yapamazdım.' Pip ıslıl ıslıl gülümsedi ve Lila'nın derisi mutlu bir pembeye döndü.

Clara'dan ilham alan diğer canlılar da işe yarar şeyler icat etmeye başladı. Deniz kaplumbağaları dinlenmek için yüzen bir platform yaptı. Denizatları küçükler için yosundan bir salıncak yaptı. Ahtapotlar yolculara rehberlik eden deniz kabuğu mozaikli bir yol oluşturdu. Clara sevinçle izledi. İcatların en çok başkalarının hayatını güzelleştirdiğinde önemli olduğunu fark etti. Onun iyiliği ve takım çalışması harika bir şey başlatmıştı.

Clara keşfetmeye ve icat yapmaya devam etti; Pip hep yanındaydı, Lila da hemen arkasından geliyordu. Yosun çantasını aletler ve fikirlerle dolu tuttu. Bazen köprüsüne oturup gün batımını izler, altındaki hafif akıntıyı hissederdi. Her zaman çözülecek yeni sorunlar ve kurulacak yeni köprüler olacağını biliyordu. Ve bunu yalnız yapmayacağını da biliyordu.

Büyükbaba Finn, Clara'nın köprüsünün hikâyesini sık sık küçüklere anlatırdı. Gözlüklerini düzeltip şöyle derdi: 'Bize küçük bir yengecin bile büyük bir fark yaratabileceğini gösterdi. Mesele en güçlü ya da en hızlı olmak değil. Mesele başkalarının neye ihtiyacı olduğunu fark etmek ve birlikte çalışmak.' Küçük canlılar kocaman gözlerle dinledi ve kendi icatlarını hayal etti.

Clara'nın köprüsü uzun mevsimler boyunca ayakta kaldı; takım çalışmasının ve iyiliğin simgesiydi. Canlılar her gün ondan geçti, hikâyeler paylaştı ve birbirlerine yardım etti. Clara icat yapmayı hiç bırakmadı. Yaşlı salyangozlar için minik rampalar, yavru balıklar için deniz kabuğuyla kaplı bir sığınak yaptı. Her eseri topluluğuna bir armağandı. Ve köprüsünden gülümseyerek geçen birini her gördüğünde içinde sıcak bir ılık hissetti.

Bir akşam, yıldızlar suyun üzerinde parıldamaya başlarken Clara, Pip ve Lila'yla bir kayanın üzerine oturdu. 'Sırada ne icat edeceksin?' diye sordu Lila. Clara arkadaşlarına baktı ve gülümsedi. 'Henüz bilmiyorum,' dedi. 'Ama ne olursa olsun, hepimiz için olacak.' Ayın yükselişini izlediler; iyilik ve takım çalışmasıyla her şeyin mümkün olduğunu biliyorlardı. Ve okyanus biraz daha küçük, çok daha dostça hissettirdi.